

väg. Det var därför ännu besvärligare än då att pressa, skjuta och draga kanoterna fram genom den trånga passagen, där tamariskgrenar och vasstänglar gnissla, knaka och smälla vid deras sidor. Vi skredo framåt tum för tum. Det är riskabelt att ha saker liggande på bordet, de kunna sopas av. Mitt soltak fastnade i tamariskgrenar och blev avslitet. Från kvistar och strån embarkera spindlar och skalbaggar. En gång måste hela bagaget bäras förbi en smal och grund passage.

Solen sjönk och dess glöd mildrades. I sydväst sågo vi den egendomliga erosionskolonn vi passerat på utvägen. Vi lägrade på en liten ö, som knappt hade jämn mark tillräcklig för ett tält. Bränsle saknades alldeles och åter offrades en däcksplanka åt lågorna.

Den 25 maj randades — den sista dagen av denna oförgätliga färd till Lop-nor. Vi hade inte långt kvar till läger 80, där vi kvarlämnat kosacken Gagarin och tre roddare och dit ett par herdor med får för vår räkning borde ha anlant under vår frånvaro. Men innan vi hamnade vid detta läger hade vi ännu en plikt att fylla — en noggrann mätning av Kum-darias vattenmängd vid den yttersta punkt där floden ännu var tydlig och samlad i en bädd.

Utan svårighet funno vi denna viktiga punkt i ett landskap av praktfullt och pittoreskt vindnötta mesas liknande kameler, lejon, fästningar och torn. Mellan dem flöt floden i en skarpt markerad bädd och var av en avlång, helt smal ö delad i två armar. Jag skall här icke dröja vid dess dimensioner, m. m. Vare det